

jako souhrn věcí a práv k němu patřících, nýbrž jako hospodářský organismus a celek, vzniklý organickým spojením těchto částí (věcí a práv k němu patřících), při čemž jeho obecnou hodnotu spoluurčují i poměry závodu samy o sobě jinak neocenitelné, jako jméno závodu, jeho pověst a umístění, jako i okruh zákaznictva. Na tomto stanovisku stojí i novější nauka (srovnej Klangův Komentář II. sv., str. 16, k § 513 obč. zák., Ehrenzweig: Erbrecht, str. 490), a také judikatura nynějšího nejv. soudu vídeňského (srovnej rozhod. z 23. června 1920, S. Z. II/66 a rozhod. z 8. července 1926, Rechtssprechung, sv. 9., čís. 8). Rozhodnutí čís. 5979 sb. n. s. dovolává se rekursní soud v souzeném případě neprávem, neboť toto rozhodnutí, týkající se jen koncese lékárnické, neřeší otázku, o níž jde v tomto případě.

Nelze proto schváliti zásadně odmítavé stanovisko, které v otázce té zaujal rek. soud. Jest naopak souhlasiti s prvním soudem, jenž vycházel v podstatě z názoru tuto hájeného, nařidiv doplnění inventáře.

Na prvním soudu bude, aby zjistil odhadem, zda poměry obchodu provozovaného zůstavitelkou pod svrchu zmíněným názvem byly v době úmrtí takové, že dovolovaly, by se mohlo míti za to, že jest tu hodnota podniku jako takového, která podstatně převyšuje hodnotu jeho jednotlivých částic, totiž věcí a práv k němu patřících, tvořících v době úmrtí podklad podniku. Při zjišťování této hodnoty podniku bude ovšem dbáti, jak bylo již řečeno, činitelů spoluurčujících jeho hodnotu, jako jest pověst, okruh zákazníků a umístění závodu, a bude zejména přihlížeti také k tomu, zda a pokud poměry zůstavitelkou utvořené a prosperita jejího podniku utrpěly jejím úmrtím újmu, či zda zůstavitelku přetrvaly. Ukáže-li se na základě odhadu, že jest tu hodnota podniku jako takového, převyšující hodnotu jednotlivých částí svrchu zmíněných, bude ji zařaditi do soupisu a tento pak doplniti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. března 1933 č. j. R I 84/33/1. Dr. Jar. Koutník.

K pojmu účastníka nesporného řízení. (§ 6 zákona čís. 100/1931 Sb. z. a n.)

Z odůvodnění rozhodnutí nejv. soudu: Rekursní soud potvrdil na rekurs Heleny Ž. usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut její návrh, aby její manžel byl úplně zbaven svéprávnosti pro marnotratnictví, takže podle § 49 (4) čís. nařízení z 28. VI. 1916 čís. 207 ř. z. jest další opravný prostředek v té příčině vůbec nepřipustný. V otázce ustanovení podpůrce pak není Helena Ž. účastnicí řízení, neboť nelze tvrditi, že by příslušným

rozhodnutím mohla ve svých právech přímo býti dotčena, a nelze seznati, že by, domáhajíc se toho, aby byla ustanovena podpůrcem, uplatňovala právní zájem, by soud učinil rozhodnutí. (§ 6 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 Sb. z. a n.)

V té příčině může býti spolehlivým znakem jedině hmotně-právní poměr určité osoby k tomu, co jest předmětem nesporného řízení, jehož výsledkem mohou býti její vlastní zájmy dotčeny. V tom směru však stěžovatelka nemůže nic uvést na odůvodněnou svého návrhu. Není-li pak účastníci ve smyslu § 6 zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n., není podle § 37 téhož zákona oprávněna k rekursu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. března 1933 č. j. R I 160/33/1. Dr. Jar. Koutník.

Odškodné za úraz úpadce nepatří do jeho konkursní podstaty.

Úpadce F. N. utrpěl při výkonu svého povolání úraz pravého oka; pojištěn byl na úraz u pojišťovny Dunaj, která složila pro úpadce u soudu odškodné 14.700 Kč.

Konk. komisař zamítl návrh úpadcův na vyloučení této hotovosti z konk. podstaty s tím odůvodněním, že zde neběží o kapitalisovanou rentu, která by podle § 291—2 ex. ř. exekuci nepodléhala a tudíž do konkursní podstaty nenáležela, poněvadž úpadce podle pojišťovacích podmínek neměl vůbec proti pojišťovně nároku na rentu, nýbrž jen nárok na jednorázové vyplacení pojistné sumy, s kterou mohl podle libosti nakládati a která tudíž podléhala beze všeho exekucním zásahům věřitelů.

Rekursní soud změnil usnesení to a vyřkl, že uvedená částka se z konkursní podstaty vylučuje. Zaujal pak stanovisko, že nerozhoduje pouhý název, nýbrž účel, pro který byla pojistná suma poškozenému vyplacena a tou jest náhrada úbytku výdělkové schopnosti způsobeného úrazem. Rekursní soud dovolal se analogie odbytného za alimenty a rozhodnutí víd. nejv. soudu ze dne 9. VI. 1912 R VII 105/12 Z. Bl. 324/13 a rozhodnutí č. 8278 sb. n. s.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a obnovil usnesení konk. komisaře z těchto důvodů:

V souzeném případě neměl úpadce z pojišťovací smlouvy nárok na vyplacení renty, nýbrž nárok na vyplacení kapitálu. Pojišťovnou složenou částku nelze považovati za kapitalisovaný důchod, neboť podle pojišťovací smlouvy neměl úpadce pojištěný důchod, nýbrž kapitál. Předpis druhého odst. § 291 ex. ř. jest předpis, omezující zásah věřitelů na jmění dlužníkovu, vydaný v zájmu soukromém i veřejném a nemůže se analogií rozšiřovati nad zákonnou hranici. (Srovn. Gl. Ung., nová řada, č. 2139.)